Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Rok 9. Warszawa, 5 września 1931 roku. № 36

PRZEMYSŁ PIWOWARSKI

ORGAN CENTRALNEGO ZWIĄZKU PRZEMYSŁU PIWOWARSKIEGO I SŁODOWNICZEGO W RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

REDAKCJA I ADMINISTRACJA — Warszawa, Wiejska 17. — Telefon 9-05-96. Otwarta od 1 do 3 po poł.

Rozporządzenie Ministrów: Spraw Wewnętrznych i Skarbu.

z dnia 30 lipca 1931 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości i Komunikacji w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 21 marca 1931 r. o ograniczeniach w sprzedaży, podawaniu i spożyciu napojów alkoholowych (przeciwalkoholowej).

Na podstawie art. 3, 4a, 6 pkt. 4, 22 i 26 ustawy przeciwalkoholowej z dnia 21 marca 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 423) zarządza się co następuje:

§ 1. Wypuszczanie do wolnego obrotu zarówno wytworzonych w kraju jak sprowadzonych z zagranicy napojów alkoholowych o zawartości ponad 45° alkoholu jest wzbronione.

Zakłady przemysłowe, wyrabiające napoje alkoholowe przeznaczone na wywóz zagranicę o mocy wyższej niż 45° powinny złożyć odpowiednie deklaracje celem uzyskania pozwolenia właściwych władz na wyrób tych napojów.

Moc wyrobów przeznaczonych na wywóz zagranicę nie podlega ograniczeniom.

§ 2. Spirytus pejsachowy, wyrobiony z melasy, powinien posiadać moc nie niższą niż 95°.

Wyroby pejsachowe z melasy i z owoców nie mogą zawierać ponad 45° alkoholu.

§ 3. Przechowywanie w naczyniach otwartych, podawanie i sprzedaż do spożycia na miejscu wszelkiego spirytusu, w tem spirytusu pejsachowego, w miejscach detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych z wyszynkiem jest wzbronione; zakaz ten nie dotyczy spirytusu do użytku domowego, oraz spirytusu pejsachowego w miejscowościach, w których niema miejsc detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych bez wyszynku.

§ 4. Przez fuzle w znaczeniu artykułu 1 ustawy rozumieć należy odpadkowe produkty, otrzymywane przy destylacji spirytusu surowego.

§ 5. Detaliczną sprzedaż napojów alkoholowych w rozumieniu ustawy przeciwalkoholowej stanowi sprzedaż takich napojów w ilościach określonych w art. 75 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 marca 1927 (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 289).

§ 6. Za miejsca detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych w znaczeniu art. 3 ustawy uważać należy koncesjonowane zakłady detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych o zawartości ponad 4½% alkoholu, zarówno z wyszynkiem, jak bez wyszynku.

§ 7. Ustala się następujące kontyngenty miejsc detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych dla poszczególnych województw:

1)	woj.	białostockie	600
2)	„	kieleckie	1100
3)	„	krakowskie	2050
4)	„	lubelskie	800
5)	„	lwowskie	2150
6)	„	łódzkie	925
7)	„	nowogródzkie	375
8)	„	poleskie	350
9)	„	pomorskie	1450
10)	„	poznańskie	2700
11)	„	stanisławowskie	800
12)	„	śląskie	3000
13)	„	tarnopolskie	1000
14)	„	warszawskie	975
15)	„	wileńskie	425
16)	„	wołyńskie	725
17)	m. st.	Warszawa	575

Ilość obecnie istniejących w poszczególnych województwach miejsc detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych powinna być najdalej do dnia 1 lipca 1932 roku dostosowana do normy, ustalonej w niniejszym paragrafie.

§ 8. Izby Skarbowe, w porozumieniu z właściwymi wojewodami i po zasięgnięciu opinji właściwych wydziałów wojewódzkich względnie komisyj do walki z alkoholizmem, podzielą w terminie do dnia 1 paź-

dziernika 1931 roku ustalone w § 7 niniejszego rozporządzenia kontyngenty detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych na poszczególne miasta i gminy wiejskie. Przy powyższym rozdziale należy uwzględnić miasta i gminy wiejskie, w których obowiązuje zakaz sprzedaży napojów alkoholowych, zawierających więcej niż 4½% alkoholu. O odpowiednie ilości zmniejsza się, na czas trwania uchwał o zakazie, kontyngent wojewódzki, określony w § 7 niniejszego rozporządzenia.

Ustalone dla poszczególnych miast i gmin wiejskich ilości miejsc sprzedaży będą podane do publicznej wiadomości w drodze obwieszczeń we właściwych Dziennikach Wojewódzkich.

Przy zmianach terytorjalnych w podziale wojewódzkim dane terytorjalne jednostki administracyjne (miasta, gminy wiejskie) zachowują swoje kontyngenty miejsc sprzedaży napojów alkoholowych, odpowiednio powiększając, względnie zmniejszając, ustalone w § 7 kontyngenty wojewódzkie.

§ 9. Restauracją kolejową w rozumnieniu art. 4 ustawy jest przedsiębiorstwo gastronomiczne, znajdujące się na dworcu kolejowym, upoważnione i obowiązane do podawania wszelkich potraw gorących, natomiast bufetem kolejowym jest przedsiębiorstwo, które może podawać tylko zimne potrawy, oraz ciepłe przekąski i napoje.

§ 10. Węzłową jest stacja, leżąca na styku dwóch linji kolejowych, zarówno normalno — jak wąskotorowych.

Graniczną jest ostatnia stacja, leżąca na terytorjum Rzeczypospolitej, na której przeprowadza się odprawę paszportową i celną. Końcową jest ostatnia stacja danej linji kolejowej, niełączącej się z inną linją kolejową.

§ 11. Restauracjom i bufetom kolejowym nie wolno podawać (wynosić) napojów alkoholowych, zawierających więcej niż 4½% alkoholu, do pociągów i wogóle poza lokal restauracyjny, względnie bufetowy; podawanie przez wagony restauracyjne takich napojów do spożycia poza samym wagonem restauracyjnym jest również niedozwolone.

§ 12. Sprzedaż i podawanie przez restauracje i bufety kolejowe napojów alkoholowych, zawierających ponad 4½% alkoholu jest zakazane:

a) w dni świąteczne od godz. 6-tej do 14-tej,

b) po upływie pół godziny po odejściu lub przyjeździe ostatniego wieczorowego względnie nocnego pociągu osobowego i wcześniej niż na godzinę przed przyjazdem lub odejściem pierwszego pociągu osobowego rano.

§ 13. Wyszynk napojów alkoholowych, zawierających ponad 4½% alkoholu, w wagonach restauracyjnych dozwolony jest w tych godzinach, w ciągu których wagon restauracyjny włączony jest do pociągu, którego pasażerowie mają z niego korzystać — z tem jednak, że wyszynk nie może być rozpoczęty wcześniej, niż po 15 minutach od chwili odjazdu pociągu ze stacji wyjściowej, względnie ze stacji, na której wagon restauracyjny został do pociągu włączony; oraz winien być zakończony na 15 minut przed przybyciem na stację końcową, lub stację na której dany wagon restauracyjny zostaje od pociągu odczepiony.

72) Inż. MARJAN KIWERSKI.

Dzieje piwowarstwa.

Wywóz piwa serbskiego przedstawiał się następująco:

w roku	1888 — 122	hektolitry
„	1895 — 86	hektolitrów
„	1900 — 1800	„
„	1907 — 3200	„
„	1908 — 3600	„
„	1909 — 3000	„

W roku 1924 produkcja ogólna piwa w Jugosławji wynosi 700 tysięcy hektolitrów. Powstaje kartel 19 browarów, porozumienie poszczególnych przedsiębiorstw, mające na celu złagodzenie konkurencji i unormowanie cen. Łączna produkcja browarów jugosłowiańskich odpowiada w tym czasie mniej więcej 50% ich zdolności produkcyjnej.

„Przyczyny tego zjawiska szukać należy", jak pisze „Przemysł Piwowarski" w Nr. 9 roku 1926, „w produkcji wina, która istnieje i rozwija się w większości prowincji królestwa".

„Chmiel", podług tegoż artykułu, „produkowany jest na miejscu w dobrym gatunku, w ilości przewyższającej zapotrzebowanie krajowe, co pozwala na eksport, przedstawiający się jak następuje:

wywieziono w roku 1922/23 centnarów (50 kg.):

do Francji	— 20	tysięcy,
„ Austrji	— 13	„
„ Belgji	— 11	„
„ Niemiec	— 6 i pół	tysiąca,

W roku gospodarczym 1928/1929 trzydzieści pięć browarów jugosłowiańskich wytwarza około 650 tysięcy hektolitrów piwa.

Spożycie piwa na głowę ludności wypada około 5 litrów.

§ 14. Koncesje na detaliczną sprzedaż napojów alkoholowych w restauracjach i bufetach kolejowych wydawane będą na czas trwania umowy o dzierżawę danej restauracji lub bufetu kolejowego. Z chwilą wygaśnięcia umowy koncesja na sprzedaż napojów alkolowych w restauracji, względnie bufecie kolejowym, wygasa równocześnie bez osobnego wypowiedzenia ze strony władz skarbowych.

§ 15. W portach lotniczych i na stacjach autobusowych nie mogą się mieścić miejsca sprzedaży napojów alkoholowych, zawierających ponad 4½% alkoholu.

§ 16. Głosowanie powszechne, mieszkańców gminy, przewidziane w art. 6 ustawy, jest tajne, równe i bezpośrednie, a odbywa się w drodze składania do opieczętowanej przez komisję plebiscytową urny przez uprawnionych do głosowania białej kartki z napisem w języku polskim „zakaz" lub „sprzedaż", odbitym mechanicznie lub napisanym ręcznie. Kartki z napisem „zakaz" uważa się, jako oddane za wprowadzeniem zakazu sprzedaży napojów alkoholowych w gminie, kartki zaś z napisem „sprzedaż", jako oddane przeciw wprowadzeniu takiego zakazu.

§ 17. Przy przeprowadzaniu głosowania powszechnego mieszkańców z artykułu 6 ustawy, zarząd gminy: a) sprawdza legalność zgłoszonego żądania przeprowadzenia głosowania powszechnego i zawiadamia o tem właściwą władzę nadzorczą w ciągu dni 14 od dnia otrzymania żądania; b) sporządza listę uprawnionych do głosowania w ciągu dni 14 od dnia otrzymania uchwały rady gminnej, względnie żądania mieszkańców; c) wyznacza jeden lub więcej obwodów głosowania, oraz lokal głosowania dla każdego obwodu, bacząc na to, aby żaden obwód nie liczył więcej, niż 3000 uprawnionych do głosowania, oraz, by żaden z uprawnionych do głosowania nie miał dalej od miejsca zamieszkania do lokalu głosowania, aniżeli 3 klm

W gminach zbiorowych należy ustalić obwody głosowania możliwie dla każdej miejscowości, jednak łączenie kilku osad w jeden obwód głosowania jest dopuszczalne.

§ 18. Ustalenie obwodów, wyznaczenie lokalu głosowania i podanie do publicznej wiadomości, w sposób przyjęty w danej gminie, o terminie i miejscu głosowania powinno nastąpić na 14 dni przed dniem głosowania.

§ 19. O ustalaniu obwodów i wyznaczaniu lokali głosowania zarząd gminy wiejskiej i miasta nie stanowiącego odrębnego powiatu miejskiego, powinien zawiadomić powiatową władzę administracji ogólnej, zarząd zaś gminy miejskiej, stanowiącej odrębny powiat — wojewódzką władzę administracji ogólnej — a w m. st. Warszawie—Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

§ 20. Dla każdego obwodu wyznaczy zarząd gminy komisję plebiscytową w składzie przewodniczącego i 4 członków. Przewodniczącego mianuje państwowa władza nadzorcza; członków rada gminna lub miejska z pośród swych członków. W razie zarządzenia głosowania powszechnego na żądanie mieszkańców gminy, dwóch członków komisji plebiscytowej powołuje rada gminna lub miejska z pośród organizacyj społecznych biorących udział w walce z alkoholizmem na terenie gminy, a w ich braku z pośród in-

---

Niemcy. Pierwszym propagatorem nowego „bawarskiego sposobu warzenia piwa", a w swoim czasie największym browarem niemieckim, był, szeroko znany w całym świecie piwowarskim, browar monachijski „Loewenbraü".

Początków założenia tego browaru należy szukać w tych czasach odległych, gdy i sam starożytny gród Monachijski budowano. Stare kroniki tego miasta wspominają. że architekci i rzemieślnicy po ciężkiej pracy przy budowie starego ratusza monachijskiego, czy też gotyckiej katedry Marjackiej, o charakterystycznych wieżach, jakby ściętych, niewykończonych, pokrzepiali swe siły, gasząc pragnienie, kuflem piwa, z browaru „Loewenbraü".

Pod datą roku pańskiego 1448 znajdujemy w kronikach monachijskich nazwisko pierwszego kierownika browaru „Loewenbraü", piwowara Henryka, w oryginale: „Heinrich der Preu". Bawarczyk nie mówił wtedy, jak niemcy obecnie, „Braü", albo „Bierbraü" lecz „Prew", „Pierprew", „Pierpreu". Rzemiosło piwowarskie w starej Bawarji nasiło nazwę „Handwerk der Pierpreu", piwowar — „Pierpreu", a jego żona — „Pierpreuin".

„Leowenbraü", jako ręczny z początku browarek monachijski z biegiem czasu rozbudowuje się stale stosownie do wymagań, wypracowanego przez bawarczyków, nowego warzenia, maszyny — automaty zastępują coraz więcej pracę ludzką ,wreszcie browar ten wyrabia swemu produktowi markę światową, a piwo wytwarzane pod nazwą „bawarskiego", lub „monachijskiego", staje się wzorem, typem tego rodzaju napoju, dla różnych krajów i ludów.

Powodzenie piwa „Loewenbraü" pozwala browarowi na wydatne powiększenie swej produkcji, która w latach przedwojennych (1907) wykazuje cyfrę imponującą 780 tysięcy hektolitrów rocznie.

O wielkości przedwojennej tego browaru najlepiej dają pojęcie cyfry następujące: W roku sprawozdawczym 1907 browar posiadał 20 kotłów parowych o 2200 qm łącznej powierzchni ogrzewalnej, 12

nych organizacyj oświatowo - kulturalnych. W wypadku ustalenia więcej, niż jednego obwodu, komisje obwodowe, po skończonem głosowaniu, przesyłają opieczętowane urny z odpowiednim protokółem do komisji głównej, wyznaczonej przez zarząd gminy, która dokona obliczeń i ustali wyniki głosowania. Obliczenie głosów powinno być dokonane natychmiast po ukończeniu głosowania i stwierdzone odpowiednim protokółem, przesłanym zarządowi gminy niezwłocznie po obliczeniu wyniku głosowania.

§ 21. Członkiem komisji plebiscytowej może być tylko osoba, uprawniona do głosowania i umiejąca czytać i pisać po polsku.

§ 22. Głosowanie nie może się zacząć przed godz. 9-tą i trwać dłużej, niż do godziny 21-ej.

§ 23. Ogłoszenie publiczne o wyniku głosowania powszechnego powinno być uskutecznione w ciągu dni 3 po dniu przeprowadzenia głosowania. W tym samym terminie powinno być przedłożone właściwej władzy nadzorczej sprawozdanie o wyniku głosowania.

§ 24. Koszta przeprowadzenia glosowania w sprawie wprowadzeniu zakazu sprzedaży napojów alkoholowych ponosi gmina.

§ 25. W ciągu 14-tu dni od daty ogłoszenia wyniku głosowania każdy uprawniony do głosowania może zgłosić zastrzeżenia co do sposobu przeprowadzenia głosowania z tytułu naruszenia postanowień ustawy i niniejszego rozporządzenia do właściwej władzy administracyjnej, a mianowicie: jeżeli głosowanie odbyło się w gminie wiejskiej lub w mieście niestanowiącem odrębnego powiatu miejskiego do powiatowej władzy administracji ogólnej, w mieście zaś stanowiącem odrębny powiat miejski do wojewódzkej władzy administracji ogólnej — a w m. st. Warszawie do Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

§ 26. O ile właściwa władza administracji ogólnej w ciągu miesiąca od dnia otrzymania uchwały sprzeciwi się wprowadzeniu jej w życie, może zarząd gminy na zasadach ogólnych odwołać się do wyższej instancji.

§ 27. Uchwała o zakazie sprzedaży napojów alkoholowych niezakwestjonowana w ciągu miesiąca przez właściwą władzę administracji ogólnej staje się wykonalną.

§ 28. O prawomocnie uchwalonym zakazie sprzedaży napojów alkoholowych zarząd gminy obowiązany jest powiadomić właściwą Izbę Skarbową, która wprowadza zakaz w życie od najbliższego terminu ustawowego.

§ 29. Za miejsca produkcji w rozumieniu art. 7 ustawy uważa się również wolne składy i rozlewnie, wydające do obrotu handlowego napoje alkoholowe o zawartości poniżej 4½% alkoholu.

Za naczynia zamknięte w rozumieniu tegoż artykułu ustawy uważa się zarówno butelki, jak beczki, antałki, i t. p. opakowania.

§ 30. Spożywcą, w rozumieniu ustawy, jest każdy kupujący, czy to dla spożycia na miejscu, czy też dla spożycia w domu.

§ 31. W razie dwukrotnego w ciągu jednego roku kalendarzowego skazania koncesjonarjusza w myśl ustawy przeciwalkoholowej może Izba Skarbowa

---

maszyn parowych o sile 2000 koni i 150 motorów elektrycznych. Słodownie browaru, kiełkując jączmień na 143 roszczarniach ręcznych i 3 mechanicznych różnych systemów, a potem susząc słód zielony w 20 suszarniach, produkowały rocznie 290 tys. cnt. słodu. Cztery warzelnie gotowały dziennie od 4500 do 5 tys. hektolitrów brzeczki, która po ostudzeniu mieściła się swobodnie w 650 kadziach fermentacyjnych, pojemności po 40 do 65 hl. Piwo gotowe przechowywano w 5 tysiącach kuf składowych drewnianych różnych wymiarów aż do 85 hekt., a potem rozlewano do 130 tysięcy naczyń transportowych i wysyłano końmi, samochodami, wreszcie koleją w 150 własnych wagonach piwnych.

Surowce browarowe przechowywano w licznych spichrzach i specjalnych składach „silosach", a z tych dwa żelazo - betonowe same tylko pomieścić mogły po 2 miljony kilogramów słodu.

Sztuczne oziębianie systemu Linde'go wytwarzało po 32 miljony frigorji, co pozwalało utrzymywać stałą temperaturę, bez względu na porę roku, w olbrzymich piwnicach składowych browaru na poziomie nie wyższym od 0,5 R.

Rozbudowując i urządzając w dalszym ciągu browar, zastosowano wszelkie najnowsze wynalazki z działu techniki nowoczesnej przemysłu fermentacyjnego. Pracownie chemiczno - bakterjologiczne browaru zaopatrzono w najnowszą aparaturę analityczną, stale uzupełnianą w miarę opatentowania nowych wynalazków w tej dziedzinie. Drożdże czystej kultury wytwarzano w kilkunastu najnowszego systemu generatorach, zużytkowując je w browarze, a także wysyłając do całego szeregu browarów krajowych i zagranicznych.

Wytwarzane rocznie w ilości 780 tysięcy hektolitrów, piwo „Loewenbrau" w połowie szło na potrzeby konsumentów samego tylko Monachium, druga połowa rozchodzi się przedewszystkiem po Bawarji, potem szła do innych dzielnic państwa niemieckiego ,wreszcie do sąsiadów zagranicznych bliż-

w porozumieniu z powiatową władzą administracji ogólnej cofnąć koncesję na detaliczną sprzedaż napojów alkoholowych, orzekając równocześnie na pewien czas lub na zawsze niezdolność do uzyskania nowej koncesji. W razie takiegoż skazania zastępcy koncesjonarjusza władza skarbowa powinna cofnąć udzielone zezwolenie do zastępstwa koncesjonarjusza; na wniosek powiatowej władzy administracji ogólnej może Izba Skarbowa orzec ponadto na pewien czas lub na zawsze niezdolność skazanego do uzyskania na własne imię koncesji na detaliczną sprzedaż napojów alkoholowych oraz do prowadzenia zakładu takiej sprzedaży w charakterze zastępcy.

§ 32. Przy władzach administracji ogólnej I instancji utrzymuje się komisje do walki z alkoholizmem, w granicach przewidzianych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 29 sierpnia 1928 r. w sprawie komisyj do walki z alkoholizmem oraz komisyj sanitarno - obyczajowych (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 708).

§ 33. Do zakresu działania powiatowych organów kolegjalnych względnie komisyj do walki z alkoholizmem należy:

a) wydawanie opinji w sprawie umieszczania zakładów detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych w lokalach nieodpowiadających warunkom przewidzianym w art. 5 ustawy,

b) opinjowanie w sprawie rozlokowania miejsc detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych w poszczególnych miastach i gminach wiejskich,

c) wyznaczanie delegatów swoich dla kontroli wykonywania przepisów ustawy oraz rozporządzeń, na ich podstawie wydanych.

§ 34. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: *Bronisław Pieracki.*
Minister Skarbu: *Jan Piłsudski.*
Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski.*
Minister Komunikacji: *Kühn.*

Centralny Związek Przemysłu Piwowarskiego i Słodowniczego w Rzeczypospolitej Polskiej.

Butelkowanie piwa z dwóch browarów. Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 25 sierpnia 1925 roku L. D. A. M. 14400/Wa/25 zabraniający w jednym składzie hurtowym butelkowania piwa, pochodzącego z dwu browarów, mimo, że był zmieniony, jeszcze w tym roku, posłużył jednej z Izb Skarbowych do utrudniania handlu piwem. Na skargę naszą z dnia 2 maja r. b. otrzymaliśmy od Ministerstwa Skarbu odpis pisma, skierowanego do tej Izby:

---

szych i dalszych: Austrji, Anglji, Belgji, Francji, Włoch, Szwajcarji, Turcji i Egiptu, a nawet Ameryki.

Oprócz piwa bawarskiego ciemnego i jasnego, browar „Loewenbraü" w roku 1907 produkuje jeszcze piwa specjalne mocniejsze, jak „Marcowe", „Bock" i „St. Benno".

W roku 1913 — 1914 czysty dochód browaru „Loewenbraü" wynosi 40%, a podatki 7,61%, po wojnie światowej 1914 — 1918 stosunek ten zmienia się ogromnie, dochody wynoszą 10%, a podatki — 38%. Czysty dochód z tego przedsiębiorstwa w roku 1924—1925 wynosił dwa miljony marek, a tytułem podatków wpłacono skarbowi państwa niemieckiego przeszło 8 miljonów marek.

Wywóz piwa bawarskiego z jego pierwszych wytwórni ojczystych zagranicę wynosił:

w roku 1873 — 610 tys. hl.
„ 1880 — 748 „
„ 1883 — 1104 „
w roku 1890 — 2147 tys. hl.
„ 1893 — 2388 „
„ 1895 — 2472 „
„ 1900 — 2882 „
„ 1903 — 2588 „
„ 1905 — 2667 „
„ 1906 — 2728 „
„ 1907 — 2770 „
„ 1908 — 2747 „
„ 1909 — 2662 „
„ 1910 — 2576 „
„ 1911 — 2671 „

W porównaniu do olbrzymich ilości wywożonego piwa bawarskiego, przywóz piwa zagranicznego do Bawarji ogranicza się w tym czasie tylko do takich rodzai, których miejscowe browary nie wytwarzają. Przywożą więc z Czech piwo pilzeńskie, z Austrji — wiedeńskie, wreszcie z Anglji — „ale" i „porter". *(C. d. n.).*

MINISTERSTWO SKARBU Warszawa, dn. 14.VIII 31.
Nr. D. VI. 1540/2/31

Do Izby Skarbowej — Wydział IV. w.....

Na sprawozdanie z dnia 20 maja 1931 r. L. IV. 8305/2/31 wyjaśnia się, że okólnik tut. z dnia 25 sierpnia 1925 r. L. D. A. M. 14400/Wa/25 uchylony został postanowieniami § 373 rozp. Min. Skarbu z 7 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 60, poz. 556), które nie przewidują zakazu butelkowania w składach hurtowych piwa, pochodzącego z kilku browarów.

Odpis niniejszego wyjaśnienia udziela się Związkowi Przemysłu Pwowarskiego.

(—) **Zubrzycki**
Naczelnik Wydziału.

Zamkowe Zakłady Przemysłowe, S. A. — Cieszyn.

Bilans netto za rok 1930.

STAN CZYNNY:		Zł.
Nieruchomości	539.078,71	
Inwentarz żywy	23.686,79	
Inwentarz martwy	749 871,42	1.312.636.92
Kasa i waluty obce	7.760,16	
Banki	3.311.26	
Weksle obce	104.387,37	
Surowce, półfabrykaty i wyroby gotowe w browarze i fabryce likierów	718.981,70	
Papiery wartościowe	8.343,10	842 783,59
Należności u dłużników		1.150.787,53
Należności u dostawców		2 097,28
Udziały konsorcjalne		1.153,00
Pretensje żyrowe		606.088.95
Wydatki na rok 1931		8.033.75
		3.923 581.02

STAN BIERNY:		Zł.
Kapitał akcyjny	500.000,00	
Kapitały rezerwowe	761.155,52	
Pozostałość z czystego zysku r. 1929	71 114,53	
Czysty zysk r. 1930	150 181,00	1.482.451,05
Długi hipoteczne	234.922,00	
Banki	6.070,00	
Wierzyciele	1.006.345,05	
Zobowiązania żyrowe	606.088,95	1.853 426.00
Kapitały amortyzacyjne	575.076,17	
Papiery wartościowe własne zdeponowane	7 750 00	
Odsetki okresu przyszłego	4.877,80	587.703,97
		3.923 581 02

Gwarancje otrzymane	1.150.687,33
Gwarancje wydane	729.000,—
	1.879.687,33

Rachunek Strat i Zysków za rok 1930.

STRATY:		Zł.
Strata na dłużnikach	215 003,90	
Odsetki	2 531,63	
Amortyzacja	178 147,62	
Rata podatku majątkowego	117,07	
Podwyższenie zobowiązania beczkowego względem Państwowego Zarządu Lasów i Dóbr w Cieszynie	7.886.58	
Utrzymanie własnych nieruchomości	6.412,97	
Różne straty	2.837,24	412.937.01
Czysty zysk za rok 1930		150.181,00
		563.118,01

ZYSKI:		Zł.
Wpływ od wpisanych na straty dłużników	11 851,19	
Dochód z nieruchomości	20.383,83	
Różne drobne zyski	22.609,89	54 844,91
Zysk z prowadzenia browaru	475.712,97	
Zysk z prowadzenia fabryki likierów i t d.	32.560,13	508.273,10
		563 118,01

Redaktor: W. Adam. - - - - Wydawca: Centralny Związek Przemysłu Piwowarskiego i Słodowniczego w Rzplitej Polskiej.

Drukarnia i Litografja „JAN COTTY" w Warszawie, Kapucyńska 7.